

Використання незнімної опалубки є передовою розробкою, оскільки вона прискорює хід будівництва та підвищує якість будівель. Вона економить такі матеріали, як арматура і цемент, зменшує залежність від погодних умов під час бетонних робіт, покращує звуко- і теплоізоляцію, а також спрощує управління проектом, полегшуючи монтаж попередньо виготовлених компонентів і усуваючи потребу в демонтажі та різноманітному вантажопідйомному обладнанні.

Економічні переваги системи незнімної опалубки можуть бути реалізовані завдяки її ефективному використанню як на етапі будівництва, як опалубки, так і на етапі експлуатації, як невід'ємної частини завершеної конструкції. Для досягнення цих переваг необхідно точно підібрати конструкцію, розміри і товщину елементів опалубки.

Будівництві монолітних залізобетонних будівель двома найбільш трудомісткими і найменш автоматизованими завданнями є армування і опалубка. Приблизно 65% робіт на будівельних майданчиках виконується вручну.

Важливо відзначити, що найбільша частка витрат, понесених при зведенні бетонних і залізобетонних конструкцій, припадає на витрати на опалубку, часто перевищуючи 45% від загальних витрат на будівництво. Для порівняння, на укладання бетону припадає 7% загальних витрат, на арматурні роботи – 8%, а на опалубку – значні 45% загальних витрат.

Отже, очевидно, що розробка ефективних систем опалубки потребує цілеспрямованих досліджень. Це дуже важливо, оскільки вимагає вивчення впливу технологічних параметрів на якість монолітних конструкцій. Такі дослідження можуть значно підвищити ефективність, реалістичність та економічність будівельних проектів.

Успіх монолітного будівництва значною мірою залежить від удосконалення систем опалубки. На сучасному етапі розвитку монолітного будівництва ці системи потребують адекватної науково-технічної підтримки, враховуючи різноманітні функціональні вимоги до різних типів опалубки.

Таким чином, техніко-економічне обґрунтування впровадження монолітного будівництва з незмінною опалубкою підкреслює його переваги у вигляді ефективності витрат, швидкості реалізації та стійкості конструкцій, роблячи цей метод актуальним та перспективним у будівельній індустрії.

ЗАСІБ ВИРШЕННЯ ЧЕТВЕРТОЇ ГЛОБАЛЬНОЇ ПРОБЛЕМИ ЕКОНОМІКИ (ВСТАНОВЛЕННЯ СПРАВЕДЛИВОСТІ) ЯК ДРАЙВЕР

Пахомова Л.В., асистент

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Четверта глобальна проблема – це проблема встановлення справедливості у світовій економіці [1].

Одразу необхідне підкреслити, що справедливість не варто розглядати на побутовому, й тим більше, на примітивному, обивательському рівні – це занадто небезпечно: її невірне розуміння може вести до відхилення від справжньої справедливості, а це приведе до соціальної напруги, яка може досягти непередбачуваних наслідків (протестів, бунтів, революцій тощо).

Справедливість – це суворобна необхідність, і цю істину усвідомили видатні соціальні філософи і соціальні економісти ще у далеку давнину.

Справедливість – це найзагальніший і найефективніший економічний засіб забезпечення соціальної злагоди у будь-якому суспільстві. Встановлення справедливості – це *засіб* переносу зовнішніх і внутрішніх імпульсів прогресу в розвиток всієї економіки нашої країни, це драйвер.

Метою доповіді автора і стало ознайомлення зі самою сутністю справедливості, яка була встановлена у [2].

Перш за все, необхідне констатувати факт, що проблема встановлення справедливості звичайно існувала протягом всієї історії людства. Однак ця проблема відсувалася на другий план іншими більш актуальними проблемами.

Причина цього в тому, що проблема справедливості пов'язана з розподіленням виробленої вартості. А це означало, що спочатку необхідно було ефективно вирішити проблему створення самої вартості. І ця проблема на теперішній час в основному вирішена провідними країнами світу. Ось саме зараз на перше місце висувається проблема справедливого розподілення цієї вартості.

Однак, вона поділяється на дві важливі підпроблеми: визначення істинного сенсу самої справедливості, і лише після цього може бути вирішена саме проблема реалізації, досягнення справедливості.

При цьому, як слідує зі [2], перша частина проблеми справедливості все ж таки вирішувалася протягом всієї історії людства в основному соціальними філософами, а потім особливо протягом ХХ століття – і соціальними економістами. У [2] до видатних соціальних філософів відносять Аристотеля, Епікура, Цицерона, Френсіса Бекона, Томаса Гоббса, Баруха Спінозу, Д. Локка, Ж.-Ж. Руссо, І. Канта, Г. Гегеля, Юма, Бенґама; до соціальних економістів - А. Сміта, Дж. Кейнса, Ф. А. фон Хайека, В. Ойкена, Альфред Мюллер-Армака.

Для наочності можливо привести погляди на справедливість саме таких видатних соціальних економістів як Фрідріх Август фон Хайек і Вальтер Ойкен.

Так, Хайек був прихильником природного, стихійного, «спонтанного порядку» в економіці. Його погляди прямо протилежні Кейнсу про активне втручання держави в економіку. Хайек доводить, що будь-яке зовнішнє втручання в «спонтанний порядок» ринку може лише підірвати його механізм і нашкодити економіці в цілому [2].

Ойкен теж прихильник вільної ринкової економіки, але заснованої не на «спонтанному порядку» Хайека, а на «соціально-економічному порядку» [2]. Ойкен дуже акуратно висловлювався про роль держави в соціальній економіці. Він, як і Хайек, був проти директивно планованої економіки. Але на відміну від

Хайека, він завжди підкреслював, що навіть вільна (децентралізована) ринкова економіка не повинна організовуватися стихійно, а свідомо формуватися державою, в певному правовому полі. Ідеї Ойкена – це ідеї про розумний синтезі, оптимум ринкового і державного регулювання економіки.

Автор вважає, що проведений ретельний аналіз визначення сенсу справедливості видатними соціальними філософами, потребує доповнення поглядами на неї також і соціальними економістами. І це привело до важливого, остаточного висновку, що при всій різноманітності поглядів на сенс справедливості, всі соціальні філософи і соціальні економісти до справедливості відносять тільки *п'ять* основних умов, факторів, які можуть забезпечити, гарантувати справедливість – це: *порядок, мораль і право, свобода і відповідальність*. Більш істинного, коректного визначення справедливості не існує.

Більш зате, автором було встановлене, що кожний зі цих п'яти факторів виконує різну і свою особисту роль у досягненні справедливості. У [2] було встановлене, що порядок – це головна умова, головний засіб встановлення справедливості, це її сутність. А інші чотири умови встановлення справедливості є елементи змісту справедливості.

Автор вважає за необхідне звернути увагу на походження терміну справедливості і її сенс, який надавали йому у давньому Римі. Термін «справедливість» походить від латинського «юриспруденція», яке означає «право», право держави. Право встановлює правила покарання за їх порушення. А порушення правил соціуму веде до звинувачення і покарання, тобто – до відповідальності. Саме у цьому зв'язок справедливості і відповідальності встановлений з тлумачення тільки термінів.

Висновок. На думку автора саме порядок є і може бути драйвером розвитку національної економіки України.

Література:

1. Соціальна справедливість у світовій економіці. URL: https://ev.nmu.org.ua/docs/2017/4/EV20174_009-015.pdf
2. Бабайлов В. К., Приходько Д. О. Визначення основних аспектів соціальної економіки. Економічні та безпекові виклики сучасного бізнес-середовища: колективна монографія / За заг. ред. д.е.н., проф. Т. В. Полозової. Харків: ХНУРЕ, 2020. с. 56-65.